

Република Србија
УПРАВНИ СУД
27 Ув 64/17
22.02.2019. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Стева Ђурановића и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући по приговору А.А. из ..., ..., коју заступа пуномоћник Небојша Црногорац, адвокат из Београда, Кнеза Михаила 10, изјављеном против решења Управног суда I-2 У 765/17 (2014) од 09.02.2017. године, у правној ствари радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Приговор СЕ ОДБИЈА.

Образложење

А.А. из ... је дана 27.02.2017. године посебном већу Управног суда изјавила приговор против решења Управног суда I-2 У 765/17 (2014) од 09.02.2017. године којим је одбачена њена тужба поднета против решења ... број ... од 01.08.2003. године туженог Министарства финансија и економије, Управе царина. У приговору је навела да је оспорено решење незаконито и директно супротно одлуци и налогу другостепеног органа из решења од 13.12.2016.године, као и да у конкретном случају жалба против првостепеног решења није била дозвољена, јер је решење донето на основу Закона о спровођењу уставне повеље ДЗ Србија и Црна Гора који није прописивао никакво правно средство. Даље наводи да јој решење никада није уручено и не садржи никакве правне поуке због чега не може да трпи штетне последице. Сходно томе, тужба је дозвољена и благовремена и предлаже да посебно веће суда оспорено решење укине као незаконито.

Након оцене навода приговора и решења Управног суда I-2 У 765/17 (2014) од 09.02.2017. године, сагласно одредби члана 27. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Из списка предмета I-2 У 765/17 (2014) произлази да је тужиља Управном суду поднела тужбу против решења од 01.08.2003.године Министарства финансија и економије, Управе царина, којим је тужиља остала нераспоређена почев од 01.08.2003. године, јер је на дан ступања на снагу Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора и Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора била радница Савезне управе царина, Царинарнице Краљево, а није преузета у

Управу царина Министарства финансија и економије Републике Србије. У тужби је навела да јој оспорено решење никада није уручено, а за његово постојање је сазнала 09.06.2014. године када је њеном пуномоћнику, уз поднесак РЈП у парници пред Првим основним судом у Београду број П-1-462/14 достављено и ово решење. Даље је навела разлоге због којих оспорава законитост решења туженог, са предлогом да суд поништи оспорено решење и врати на поновно одлучивање. У одговору на тужбу, тужени орган је навео да је тужилца против оспореног решења могла да изјави приговор што није учинила, па је предложио да суд тужбу одбаци.

У претходном поступку испитивања тужбе, Управни суд је нашао да је тужилца тужбом покренула управни спор против првостепеног управног акта против кога се могао изјавити приговор министру финансија и економије Републике Србије, па је налазећи да тужба није допуштена, решењем I-2 У 8586/14 од 18.11.2014. године, тужбу одбацио, применом члана 26. став 1. тачка 6. Закона о управним споровима.

Поступајући по приговору тужилце изјављеном против наведеног решења посебно веће Управног суда је решењем 19 Ув 579/14 од 13.12.2016. године приговор уважило, поништило решење Управног суда I-2 У 8586/14 од 18.11.2014. године и одлучило да се поступак пред Управним судом настави, налазећи да одредбама прописа на које се позвао суд у образложењу оспореног решења није прописано правно средство против тужбом оспореног решења, због чега из образложења оспореног решења не произлази испуњеност услова прописаних одредбом члана 26. став 1. тачка 6. Закона о управним споровима за одбачај тужбе као недопуштене.

Поступајући у настављеном поступку, након прибављања списка органа, Управни суд је, у поступку претходног испитивања тужбе, нашао да тужба није дозвољена.

Чланом 14. став 1. Закона о управним споровима прописано је да се управни спор може покренути против управног акта који је донет у другом степену, а ставом 2. наведеног члана, је прописано да се управни спор може покренути и против првостепеног управног акта против кога није дозвољена жалба у управном поступку.

Законом о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 48/91...79/05) који се примењивао у време доношења решења против кога је поднета тужба, и то чланом 71. став 1., прописано је да се ради остваривања својих права, запослени у државном органу, односно постављена лица, писмено обраћају функционеру који руководи органом, ставом 2. наведеног члана прописано је да против сваког решења и другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама запослени, односно постављено лице има право да поднесе приговор, а ставом 3. истог члана прописано је да се приговор подноси функционеру који руководи државним органом у року од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора.

Дана 01.07.2006. године ступио је на снагу Закон о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 79/05...104/09), који у члану 190. прописује да даном ступања на снагу овог закона престаје да се на радне односе у државним органима примењује Закон о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 48/91, 66/91, 44/98, 49/99, 34/01 и 39/02). Одредбом члана 183. истог закона је прописано да ће се поступци одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених који су започети до ступања на снагу овог закона окончати

применом прописа према којима су започети. Чланом 16. став 1. истог закона прописано је да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба овим законом није нарочито искључена, а ставом 4. истог члана прописано је да се жалба изјављује у року од 8 дана од дана достављања решења, ако овим законом није одређен краћи рок.

Како је оспореним решењем од 01.08.2003. године одлучено о правима тужиле, тада запослене у државном органу, против кога је, према цитираним прописима имала право на приговор, односно жалбу, Управни суд је нашао да је тужба недозвољена, па је на основу члана 26. став 1. тачка 6. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву оспореног решења, с тим што је упутио тужилу да због недостатка поуке о правном средству у оспореном решењу тужиле не може трпети штетне последице, па има право да у року од 8 дана од дана пријема тог решења поднесе жалбу надлежном органу.

По оцени посебног већа, тужбом оспорено решење не представља акт из цитираних одредаба чл. 3., 4. и 14. Закона о управним споровима, против којег је дозвољено подношење тужбе и вођење управног спора у конкретном случају. Ово стога што је тужиле против решења 03/1 број Д-8458/1 од 01.08.2003. године туженог Министарства финансија и економије, Управе царина, имала право да поднесе приговор, због чега је њена тужба правилно одбачена применом одредбе члана 26. став 1. тачка 2) Закона о управним споровима.

Суд је ценио наводе приговора, али налази да су исти без утицаја на друкчије одлучивање у овој управној ствари, јер не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену прописа на које се судија појединац позвао, а тужиле може у року од 8 дана од дана пријема решења против кога је поднет предметни приговор да поднесе жалбу надлежном органу против решења 03/1 број Д-8458/1 од 01.08.2003. године.

Посебно веће Управног суда одлучило је о приговору као у диспозитиву овог решења без одржавања усмене расправе, у смислу члана 27. став 2. Закона о управним споровима, имајући у виду да у конкретној ситуацији није потребно непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања на усменој расправи, те решење Управног суда број I-2 У 765/17 (2014) од 09.02.2017. године постаје правноснажно.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.02.2019. године, 27 Ув 64/17

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР